

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Trg sv. Petra

Srijeda, 26. travnja 2023.

[[Multimedia](#)]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 12. Svjedoci: monaštvo i snaga zagovora.
Grgur iz Nareka

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o svjedocima apostolske revnosti. Krenuli smo od svetoga Pavla, a prošli puta se osvrnuli na mučenike koji svojim životom naviještaju Isusa, dotle da daju život za njega i evanđelje. Ali ima još jedno veliko svjedočanstvo koje se provlači kroz povijest vjere, a to je svjedočenje *monahâ i monahinjâ*, sestara i braće koji se odriču samih sebe i svijeta da bi nasljeđovali Isusa na putu siromaštva, čistoće, poslušnosti i da bi molili i zagovarali u korist svijeta. Njihovi životi govore sami za sebe, ali možemo se zapitati: kako oni koji žive u samostanu mogu pomoći u naviještanju evanđelja? Ne bi li im bilo bolje da svoje snage troše na apostolat? Da izađu iz samostana i propovijedaju evanđelje izvan samostana? No, monasi su, zapravo, srce navještaja, njihova je molitva kisik za sve udove Tijela Kristova, njihova je molitva nevidljiva sila koja održava apostolat. Nije slučajno da je zaštitnica misija jedna monahinja, sveta Terezija od Djeteta Isusa. Poslušajmo kako je otkrila svoj poziv. Napisala je ovo: „Shvatih da Crkva ima srce, srce koje gori od ljubavi. Shvatih da samo ljubav potiče udove Crkve na djelovanje i da, kad bi se ta ljubav ugasila, apostoli više ne bi navješćivali evanđelja, mučenici ne bi više htjeli prolijevati svoju krv. Shvatih i spoznah da ljubav obuhvaća u sebi sva zvanja [...]. Tada s velikom radošću i

zanosom duše zavapih: O Isuse, ljubavi moja, napokon sam našla svoje zvanje. Moje zvanje je ljubav. [...] U srcu Crkve, moje majke, bit ću ljubav» (*Autobiografski rukopis „B“, 8. rujna 1896.*). Kontemplativne osobe, monasi i monahinje: ljudi koji mole, rade, mole u tišini, za čitavu Crkvu. I to je ljubav: to je ljubav koja se izražava molitvom za Crkvu, radom za Crkvu, u samostanima.

Ta ljubav prema svima oduhovljuje život monahâ i pretvara se u njihovu molitvu. Na tragu toga želim vam dati kao primjer svetog Grgura iz Nareka, crkvenog naučitelja. On je armenski monah, koji je živio oko 1000. godine, koji nam je ostavio jedan molitvenik, u koji je pretočena vjera armenskog naroda, koji je prvi prihvatio kršćanstvo; naroda koji je, držeći se Kristova križa, kroz povijest mnogo trpio. Sveti Grgur je gotovo cijeli svoj život proveo u samostanu u Nareku. Ondje je naučio pomno proučavati dubine ljudske duše i, združivši poeziju i molitvu u jedno, označio je vrhunac i armenske književnosti i duhovnosti. Ono što kod njega najviše pogađa jest upravo *sveopća solidarnost* čiji je on tumač. A među redovnicima i redovnicama postoji *sveopća solidarnost*. Što god se dogodi u svijetu, pronalazi mjesto u njihovim srcima i oni mole. Srce monahâ i monahinjâ je srce koje poput antene hvata ono što se događa u svijetu i moli i zagovara za to. I tako žive u jedinstvu s Gospodinom i sa svim ljudima. Sveti Grgur je napisao: „Dragovoljno sam uzeo na sebe sve grijeh, od grijeha praoca do grijeha posljednjeg od njegovih potomaka“ (*Knjiga tužaljki, 72*). Baš kako je to činio Isus, monasi uzimaju na sebe probleme svijeta, teškoće, bolesti i puno toga, te mole za druge. Oni su veliki evangelizatori. Kako to žive zatvoreni u samostanu i evangeliziraju? Zato što riječima, primjerom, molitvom zagovora i svakodnevnim radom monasi postaju most zagovora za sve ljude i za grijeh. Oni prolijevaju i svoje suze, oplakuju svoje grijeh, jer svi smo grješnici, i oplakuju također grijeh svijeta, mole i zagovaraju rukama i srcem uzdignutim prema Nebu. Razmišljajmo malo o toj, usudit ću se reći, „pričuvi“ koju mi imamo u Crkvi. Oni su istinska snaga, istinska snaga koja vodi Božji narod i otud navika ljudi, Božjeg puka, da kad susretnu posvećenog muškarca, posvećenu ženu kažu: „Moli za mene! Moli za mene!“ zato što znaju da oni svojom molitvom zagovaraju za nas pred Bogom. Dobro je za nas da, koliko je to u našoj moći, posjetimo neki samostan, jer tamo se moli i radi. Svaki od njih ima svoje pravilo, no ondje su ruke uvijek zaposlene: zauzete radom, zaposlene molitvom.

Neka nam Gospodin podari novih samostana, neka nam podari monahâ i monahinjâ koji će svojim zagovorom voditi Crkvu. Hvala

Pozdrav hrvatskim hodočasnima

Radosno pozdravljam hrvatske hodočasnike, a posebno članove Hrvatskog vojnog učilišta iz Zagreba, kao i djelatnike Vojnog ordinarijata zajedno s njihovim biskupom, mons. Jurom Bogdanom. Dragi prijatelji, uskrsno vrijeme u kojemu hodimo jest plodonosan trenutak kršćanske nade; potičem vas da je nosite svima, kako bi vidjeli u vama istinske svjedoke Krista Uskrsloga, koji uvijek pobjeđuje svako zlo i daruje svoj mir onima koji ga traže iskrena srca. Udjeljujem svima

vama i vašim obiteljima moj blagoslov. Hvaljen Isus i Marija!

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] I braćo i sestre, ne zaboravimo moliti za mučeničku Ukrajinu.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana